

Arrest

nr. 246 124 van 15 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R.(...) H.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Hazara en een sjiitische moslim. U bent afkomstig uit Gezaw district van de provincie Daikundi. Toen u twee jaar oud was, verhuisde u samen met uw ouders en twee zussen naar Iran omwille van de taliban in Afghanistan. Daar leefden jullie acht jaar in Rodat Karim, Teheran, waar uw twee broers geboren werden, en vervolgens nog vijf jaar in Ashgerd Kadim. Ook uw familie langs moederszijde en de zus van uw vader verbleven reeds in Iran op het moment dat jullie verhuisden.

Toen jullie aankwamen in Iran was het reeds niet meer mogelijk voor Afghanen om documenten te verkrijgen. Jullie leefden dan ook voor vele jaren illegaal in Iran. Acht jaar geleden (2012 dus) vroegen jullie een Afgaans familiepaspoot aan met een visum voor Iran dat jullie telkens verlengden. In 2015 besloten jullie Iran te verlaten, daar de situatie voor Afghanen niet goed was. Zo kreeg u de vraag om in Syrië te gaan vechten. Uw vader had Iran reeds eerder verlaten en was teruggekeerd terug naar Afghanistan om bij zijn andere zonen te gaan leven, de kinderen van zijn eerste overleden vrouw. Uw oudste zus Tahera was ondertussen getrouwd in Iran en bleef daar wonen.

U reisde samen met uw moeder S.(...) R.(...) (O.V. X en C.G. 15/27633), zus J.(...) (O.V. X en C.G. 19/14392) en twee broers A.(...) R.(...) (O.V. X en C.G. 19/14392c) en H.(...) (O.V. X en C.G. 19/14392d) via Turkije, Griekenland, Bulgarije, onbekende landen, Zweden, en Duitsland naar België, waar jullie aankwamen op 30 september 2015. Uw moeder diende een verzoek om internationale bescherming in op 1 oktober 2015. U, uw zus en uw broers waren toen nog minderjarig. Tijdens die procedure werd u meerderjarig. Op 14 september 2018 werd door het CGVS in het verzoek van uw moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze werd bevestigd in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 27 februari 2019. Ze diende geen cassatieberoep in.

Op 25 april 2019 dienden vervolgens uw zus J.(...) en uw broers H.(...) en A.(...) R.(...) allemaal een eigen verzoek om internationale bescherming in. Voorts diende uw moeder op 13 augustus 2019 een tweede verzoek in. Op 24 oktober 2019 kregen H.(...) en A.(...) R.(...) een niet-ontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS (als begeleide minderjarigen) en kreeg J.(...) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep van uw beide broers werd afgewezen op 19 mei 2020 door de RvV, J.(...) ging niet in beroep. Ook het tweede verzoek van uw moeder werd op 23 december 2019 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS, wat de RvV in een arrest bevestigde op 2 juni 2020.

Op 19 maart 2019 diende u zelf een aanvraag om internationale bescherming in. U haalt dezelfde motieven als uw moeder aan. U was klein toen u Afghanistan verliet. Jullie leefden jarenlang illegaal in Iran en werden er slecht behandeld door zowel de burgers als de autoriteiten. U zou gevraagd zijn om in Syrië ten gaan vechten. U stelt niet terug te kunnen naar Afghanistan, omdat u daar niets of niemand heeft, en omdat het daar moeilijk is om naar school te gaan en te werken. Met uw vader die weer in Daikundi woont hebt u geen enkel contact, hij behandelde uw moeder en jullie ook slecht. Ook vreest u er als sjiitische Hazara gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van het Afgaanse familiepaspoot neer, een huurcontract van jullie huis in Iran (origineel) en een ondertekende bevestiging van de verklaringen van uw moeder omtrent het vertrek van uw vader en het verlengen van het paspoort (origineel).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

N a grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat in dit geval blijkt uit uw administratief dossier en uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die uw moeder S.(...) (O.V. 8.135.540) aanhaalde ter staving van haar verzoek van 1 oktober 2015 en dat van 13 augustus 2019, waarvoor de beslissingen vanaf nu definitief zijn. Het CGVS nam in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming op 14 september 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en omdat het CGVS van oordeel is dat een terugkeer naar de provincie Daikundi in Afghanistan mogelijk is voor haar en haar

kinderen. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep bevestigd door de RvV bij arrest van 22 februari 2019. In kader van haar tweede verzoek werd een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen door het CGVS, daar ze geen nieuwe elementen aanhaalde die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV bij arrest van 2 juni 2020. In het kader van uw eigen verzoek om internationale bescherming haalde u geen elementen aan die een nieuw licht werpen op de vaststellingen gedaan in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van uw moeder.

De motieven die aan de grondslag van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van het eerste verzoek van uw moeder zijn de volgende:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u en uw kinderen kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS, d.d. 29/01/2018, p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst is het belangrijk om op te merken dat u uw identiteit en nationaliteit niet middels het voorleggen van enig geloofwaardig identiteitsdocument kunt staven. U heeft geen taskara (Afghaans identiteitsdocument), geen Afghaans paspoort en geen afdoend document dat uw verblijf in Pakistan als uw langdurig verblijf als Afghaans vluchteling in Iran zou kunnen staven. Ook al was u zagezegd steeds illegaal in Pakistan en in Iran (CGVS, p. 5 & 9), toch mag worden verwacht dat u over al die jaren heen tal van documenten zou verzameld hebben die uw verblijf op die verschillende plaatsen als vluchteling zouden kunnen aantonen. Aan het enige door u neergelegde document (de door u verklaarde schooldocumenten van uw kinderen) ter staving van jullie verblijf in Iran, kunnen namelijk heel wat vraagtekens worden geplaatst (zie later). Door het gebrek aan documenten kan de geloofwaardigheid van uw identiteit en de door u ingeroepen feiten die aan de basis van de verzoek zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na het onderhoud op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat uw verklaringen heel wat onwaarschijnlijkheden vertonen waardoor deze niet geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Daardoor kan u ook niet het voordeel van de twijfel worden toegekend.

Er dient vervolgens te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering een alleenstaande vrouw te zijn, waarvan de echtgenoot het van de een op de andere dag op een lopen zette en zijn gsm afzette (CGVS, p. 12). Sinds drie à drieënhal jaar heeft u geen contact meer met hem (CGVS, p. 13). Uw reacties op het moment dat u alleen achterbleef met vier minderjarige kinderen is echter weinig geloofwaardig. U reageerde namelijk amper (CGVS, p. 13-14). Op de vraag wat u heeft gedaan, antwoordt u dat u het enkel aan de burens vroeg, want eigenlijk was u wel gelukkig dat hij vermist geraakte omdat hij niet vriendelijk was tegen u en de kinderen. U voegt toe dat jullie nu eenmaal

niet iedere dag naar hem op zoek kunnen gaan. Uw broer ging dan weer enkel naar zijn werkplaats om aan enkele mensen te vragen waar uw echtgenoot zat, maar omdat hij geen nieuws kreeg beslisten jullie verder te gaan met jullie leven. Ook al was u tevreden dat uw echtgenoot de deur achter zich toe had getrokken, uw gelaten reactie is allerminst geloofwaardig te noemen. U haalt zelf aan dat er geen geld was voor een fiets voor uw zoon (CGVS, p. 12), toen uw echtgenoot nog de kostwinner was. Hoe u het zich dan zag te redden met vier kinderen als alleenstaande illegale vrouw in Iran, mag een raadsel heten waardoor toch mag verwacht worden dat u en uw broer uw echtgenoot iets radelozer zouden gaan zoeken zijn. Frappant is ook dat u zelfs nog steeds niet weet waar uw echtgenoot zijn werkplaats eigenlijk gelegen was, nochtans ging uw broer er uw man zoeken. Zijn werkgever had dan weer tegen uw broer gezegd dat er samen met zijn verdwijning ook zaken gestolen waren bij hen. Vreemd is het dan ook dat u nooit de Iraanse politie bij u thuis over de vloer zou hebben gekregen. Tot slot geeft u te kennen dat uw buurvrouw uw echtgenoot eens gezien heeft in Mowlawi Maidan, met een andere vrouw (CGVS, p. 12 & 14). Gevraagd wat voor plaats dat is, zegt u er niet geweest te zijn en enkel de naam te hebben gezien. Omdat u blij was dat hij weg was, bent u ook niet naar Mowlawi Maidan gegaan, evenmin uw broer. Uw uiterst passieve houding ten opzichte van het plotse verdwijnen van uw echtgenoot maakt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw profiel van alleenstaande vrouw die geen netwerk heeft waarop ze kan steunen.

Vervolgens kunnen er heel wat vragen worden gesteld bij de landen en plaatsen waar u voor uw komst naar België hebt verbleven en hoe u er hebt verbleven. Van een Afghaanse vrouw die reisde met haar echtgenoot wordt zeker geen gedetailleerde kennis verwacht van de plaatsen waar ze langskwamen en de reisroute die ze nam. Toch mag wel enige kennis worden verwacht.

Zo is uw kennis over uw verblijfplaats in Pakistan en meer bepaald in het dorp Barori in Quetta dermate beperkt dat er vragen rijzen bij uw verklaring effectief daar te hebben gewoond (CGVS, p. 3, 5, 18). Algemeen uitgenodigd zoveel mogelijk informatie te geven over Quetta en haar omgeving, antwoordt u droogweg dat uw echtgenoot buiten werkte en u steeds binnen bleef. U voegt toe dat u niets weet over Quetta. Geconfronteerd met de bedenking dat u dan in die twee jaar nooit bent buiten gekomen, zegt u dat u inderdaad gewoon binnen bleef (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe uw echtgenoot een huis vond voor jullie, eens in Quetta aangekomen, zegt u dat hij een moskee binnenstapte en een man ontmoette. Gevraagd naar de naam van een bazaar, moskee of andere plaats in Quetta, zegt u dat jullie niet naar de bazaar gingen omdat mensen dingen op straat verkochten (CGVS, p. 18). Frappant is dat u zelfs niet weet met welk geld er betaald wordt in Pakistan, en eraan toevoegt dat het dollar is, wat vanzelfsprekend niet zo is. Gevraagd tot slot naar een naam van een plaats of van iets anders in Quetta kunt u niets geven (CGVS, p. 19). Het is niet ernstig dat iemand die twee jaar in Pakistan zou hebben gewoond, gewoonweg niets van informatie kan geven over zijn verblijf aldaar, en dit evenmin kan staven met documentatie.

Vervolgens verklaart u dertien jaar lang illegaal in Iran te hebben verbleven (CGVS, p. 9). Illegaal, omdat uw echtgenoot zichzelf te oud voelde om in de rij te gaan aanschuiven bij de registratie en hij het als een voorwendsel van de Iraanse overheid zag om zo makkelijker de Afghanen te detecteren en nadien te deporteren (CGVS, p. 9). Nochtans vroegen en kregen uw broers wel Iraanse verblijfsdocumenten (CGVS, p. 9). Uw verklaringen steeds illegaal in Iran te hebben verbleven stoken echter niet met tal van andere elementen in uw dossier. Zo heeft u aan dat u Afghanistan verlaten heeft vijftien jaar geleden. U verklaart dat Karzai toen aan de macht was (CGVS, p. 3-4). Gezien Karzai in 2002 aan de macht is gekomen en u nadien nog twee jaar in Pakistan zou hebben doorgebracht, kan aangenomen worden dat u rond 2004 in Iran toekwam. Op dat moment was het echter voor Afghaanse vluchtelingen niet meer mogelijk om een verblijfsstatuut te verkrijgen in Iran. Het amayesh-registratieprogramma voor Afghaanse vluchtelingen werd namelijk ingevoerd in de periode 2001-2003 én dit enkel voor de Afghanen die vóór 2001 in het land waren en zich lieten registreren in 2001 (zie info administratief dossier). Dat uw echtgenoot het uit luiheid niet zou hebben zien zitten om in de rij te gaan aanschuiven, klopt dan ook niet met de info.

Ook legt u foutieve verklaringen af over de enige documenten die u ter staving van jullie verblijf in Iran neerlegt. Zo verklaart u schooldocumenten van uw kinderen neer te leggen (CGVS, p. 6 & 10-11). Uw echtgenoot was naar Teheran gegaan om toestemming te vragen aan de overheid om uw kinderen naar school te laten gaan. De vertaling van deze documenten leert echter dat het helemaal geen schooldocumenten betreffen, maar gewoon toestemmingen zijn van de Iraanse autoriteiten dat uw kinderen mogen reizen tussen Iraanse steden (*laissez passer*, zie info administratief dossier; CGVS, p. 10). Ook staan er familienummers en identiteitsnummers op deze documenten. Deze vaststellingen kunnen er enerzijds op wijzen dat uw kinderen, en dus ook hun ouders, wel over de nodige

verblijfsdocumenten beschikten in Iran, of dat deze documenten vals zijn. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt namelijk dat de betrouwbaarheid van documenten uit Iran in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Via deze documenten slaagt u er dan ook niet in om uw jarenlang verblijf als Afghaans vluchteling in Iran te staven. De vaststelling dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van de documenten die u neerlegt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid dan ook ten stelligste.

Gekoppeld aan die reistoestemmingen is het frappant dat u aanhaalt dat uw echtgenoot toestemming had gevraagd én gekregen om te reizen om deze schooldocumenten aan te vragen (CGVS, p. 11). Nochtans kunnen enkel amayesh-kaarthouders zo'n toestemming aanvragen. Ook is het vreemd dat u zomaar kon reizen naar verschillende schrijnen doorheen Iran. Zo trok u tweemaal naar Qom en bezocht u jaarlijks de schrijn van Imam Zada Dawaood. Uw verklaring dat de autoriteiten de vrouwen niet stopten en vrouwen geen problemen kenden is in uw geval weinig geloofwaardig. Uit de beschikbare informatie blijkt namelijk dat er doorheen Iran veel controles plaatsvinden door de autoritaire Iraanse veiligheidsdiensten teneinde personen die niet over papieren beschikken te detecteren en te deporteren. Gelet op uw verklaringen dat u in de periode van uw reis niet beschikte over enige verblijfsdocumenten is het dan ook niet aannemelijk dat u het risico op deportatie zou nemen voor uzelf maar zeker voor uw kinderen. Uit de foto's blijkt namelijk dat ook zij meereisden. Opnieuw komen deze verklaringen niet overeen met het beeld dat u van uzelf en uw familieleden schetst als illegale vluchtelingen in Iran. Vervolgens toont objectieve informatie aan dat het voor illegale Afghaanse kinderen zeker vanaf 2010 niet meer toegelaten was school te lopen in Iraanse scholen. Dat uw kinderen dit wel zouden kunnen (CGVS, p. 6) én zelfs school zouden hebben gelopen tot jullie vertrek naar België (CGVS, p. 8), strookt dan ook niet met uw verklaringen en ondermijnt nog maar eens de door u geschetste feiten. Vreemd is ook dat u zelfs niet consequent kunt zeggen naar welke school uw kinderen gingen. In eerste instantie zegt u de Shaheed Kazemi school (CGVS, p. 6) om nadien te verklaren dat ze ofwel naar de Shaheed Noori of naar de Imam Hussein school gingen (CGVS, p. 8-9). Uw bewering dat u geheugenproblemen heeft, wordt niet gestaafd in de medische documenten die u neerlegt. Bovendien is het merkwaardig dat u wel deze drie scholen bij naam kunt noemen, maar niet zou weten waar uw kinderen heen gingen.

Tot slot is het gewoon onmogelijk dat u als Afghaans vluchteling geen uitleg kunt geven bij het woord 'amayesh' of over de organisatie genaamd 'BAFIA'. Dat u, gezien uw aankomst in Iran na 2001, niet in aanmerking kwam voor een amayeshkaart kan deze lacune niet vergoelijken. De amayeshkaart is de benaming voor een Iraanse vluchtelingenkaart voor Afghanen. Dat u de benaming van die voor Afghanen in Iran zo belangrijke kaart niet kent, kan op geen enkele wijze worden aanvaard. 'BAFIA' is dan weer de benaming van de organisatie die deze kaarten uitreikte en nadien vernieuwde. Gezien het belang van deze kaarten voor de Afghaanse vluchtelingen in Iran mag ook worden verwacht dat u als ongeschoolde vrouw ervan op de hoogte was. Bovendien haalt u zelf ook aan dat uw beide broers verblijfsdocumenten bezitten (CGVS, p. 9). Verkeerdelijk zegt u hierover wel dat ze deze om de drie maand moesten gaan vernieuwen, terwijl deze kaarten slechts jaarlijks vernieuwd moesten worden. Dat u dan nooit de benaming van hun document zou hebben gehoord is niet aannemelijk.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw profiel als alleenstaande vrouw en aan uw verklaringen over uw verblijfplaatsen en statuten in Pakistan en Iran.

U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw identiteit en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van de kernaspecten van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 29/01/2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p. 3). U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden identiteit (CGVS, p. 16). U verklaart echter steeds als illegaal vluchteling in Iran te hebben gewoond en op het eind als alleenstaande vrouw. Een verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle

relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Ten overvloede kan er op gewezen worden dat u uw vrees voor terugkeer naar Afghanistan niet aannemelijk kan voorstellen. U geeft aan dat u en uw kinderen bij terugkeer naar uw dorp in Daykundi er geen plaats zouden hebben, er niemand zouden kennen en als Hazara vervolgd zouden worden door de taliban of Daesh (CGVS p.14,15). In de mate dat u nalaat een duidelijk beeld te scheppen over uw werkelijke familiaal netwerk en uw levensomstandigheden voor uw komst naar België maakt u het evenmin aannemelijk dat u en uw kinderen niet in staat zouden zijn jullie leven in Daykundi te leiden bij gebrek aan een netwerk of financiële middelen (CGVS p.14, 15). Gevraagd uw persoonlijke vrees om als Hazara geïdende te worden door de taliban te concretiseren kan u slechts enkel grootsprakerig aanhalen dat ze iedere dag Hazara's doden en stelt u dat het CGVS beter weet dat ze recentelijk Hazara's doodden in Daykundi. Meer concrete aanwijzingen dat u zou worden geïdende door de taliban of Daesh heeft u niet om uiteindelijk te besluiten met een vaag voorbeeld van Hazara's van de provincie Ghazni die onderweg naar Kabul door taliban en door Daesh gedood werden (CGVS p.15). Andere voorbeelden die uw vrees voor de taliban en Daesh staven heeft u niet, u weet het gewoon (CGVS p.15). Vervolgens neemt u evenwel afstand van uw eerdere uitspraken en laat u uw vrees voor de taliban en Daesh achterwege (CGVS p.15). Desalniettemin moet erop gewezen worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u en uw kinderen bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geïdende zou worden door de taliban of Daesh. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. Hoewel Daesh wel een zekere anti-sjiitische agenda heeft zijn zij slechts geïdende in bepaalde districten van de Oostelijke provincie Nangarhar en hebben ze enkel een zekere aanwezigheid in de steden Kabul en Herat. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiïeten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet geïdende werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban en Daesh ten opzichte van de Hazara's en het aanhalen van een incident met reizende Hazara's slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat er voor u en uw kinderen persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat jullie het sjiïtisch geloof aanhangen of tot de groep der Hazara's behoren

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Daykundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. De Iraanse documenten van uw kinderen werden eerder reeds besproken om uw ongeloofwaardigheid aan te tonen. De getuigenissen over de houding van J.(...) en R.(...) missen eveneens bewijskracht inzake uw identiteit. Over de foto's dient te worden opgemerkt dat deze een momentopname zijn waardoor ze geen bewijs voor uw jarenlang verblijf in Iran kunnen vormen, of het statuut dat u er al dan niet bezat. Over de medische documenten moet worden opgemerkt dat uw medische problemen er niet in gespecificeerd worden. Er wordt enkel melding gemaakt dat u wordt opgevolgd en dat u zich gespannen gedraagt. U vertoont een normale reactie op

een abnormale en ondraaglijke toestand, met name een permanente onrust en onzekerheid over uw situatie en die van uw kinderen. Deze documenten kunnen dan ook niet verklaren waarom u ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd betreffende uw netwerk en uw ongeloofwaardige verklaringen over uw verblijfplaatsen. Deze documenten zijn dan ook niet van dien aard dat zij de vaststellingen van de Commissaris-generaal kunnen weerleggen. Medische en/of economische problemen op zich ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980. De briefomslag toont dan weer enkel aan dat er documenten uit Iran werden verstuurd.”

Net zoals uw moeder haalt u aan niet terug te kunnen naar Afghanistan omwille van volgende redenen: u heeft er niets of niemand, u kent het systeem daar niet, het is daar moeilijk om naar school te gaan en te werken, en u zou er gedood worden als sjiitische Hazara (CGVS, p.16, 17).

Reeds in de weigeringsbeslissing van uw moeder, die u hierboven kan lezen, kan er geen geloof gehecht worden aan het feit dat uw vader zijn gezin zonder meer in de steek zou hebben gelaten in Iran en dat er niemand meer zou zijn in Afghanistan om voor jullie te zorgen. Eveneens oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw moeders profiel als alleenstaande Afghaanse vrouw. U haalt geen verdere elementen aan die een nieuw licht werpen op deze vaststellingen (CGVS, p.17, 18, 19). U nog eens gevraagd waarom uw vader geen contact zou willen met zijn kinderen, aangenomen dat hij uw moeder in de steek liet, kan u hier verder geen antwoord op geven (CGVS p. 18). Verder beweren jullie in Iran zonder vaderfiguur in jullie levensonderhoud voorzien te hebben en doen jullie dit in Europa ook. Het CGVS ziet dan ook niet in waarom jullie hierin niet zouden slagen in Afghanistan. U voegt hierover enkel toe dat het in Afghanistan onveilig is, een element dat verder wordt beoordeeld in de beslissing.

Voorts valt u, zoals uw moeder, enkel terug in algemeenheden inzake uw vrees voor terugkeer naar Afghanistan omtrent het niet naar school kunnen gaan van uw broers en het uitvoeren van een job met betrekking tot uzelf. Zo stelt u dat u niet wil dat uw broers op jonge leeftijd beginnen met werken of dat ze in een sector zouden terecht komen waar ze jonge kinderen tewerkstellen (CGVS, p.17). Dit zijn opnieuw blote beweringen die op geen enkele wijze in concreto worden uitgewerkt of gestaafd. Verder haalt u aan dat jullie in Iran opgroeiden, dat jullie dit systeem kenden en die mensen (CGVS, p.17). Hierbij werd er geconfronteerd met het feit dat jullie ouders van Afghaanse origine zijn, u nog steeds uw moeder ziet hier in België, en dat u in Iran tussen andere Afghanen leefde en andere Afghanen kende (CGVS, p.17). U stelt vervolgens dat wanneer Afghanistan veilig zou zijn, u het leven van uzelf en uw familie niet geriskeerd zou hebben, wat geenszins een reactie is op voorgaande vaststellingen. Het CGVS is dan ook van oordeel dat uw familie desgewenst in staat moet zijn u de nodige kennis over Afghanistan en de plaatselijke cultuur en gewoonten bij te brengen. Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor het feit dat een terugkeer naar uw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat geen van deze elementen een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in uw hoofd geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De RvV stelde reeds in het kader van het eerste verzoek van uw moeder dat zij niet aantoonde dat haar kinderen zich omwille van een langdurig verblijf in Iran niet zouden kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. U toont dit evenmin aan.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden, waar u aangeeft als Hazara en sjiit in Afghanistan gedood te zullen worden (CGVS, p.16), dat deze vrees reeds door uw moeder opgeworpen werd tijdens haar verzoeken. U brengt geen andere elementen dan uw moeder ter zake aan. U verklaart enkel nog dat u deze informatie van uw moeder heeft gehoord en dat u video's heeft gezien op YouTube (CGVS, p.16). U kent echter persoonlijk geen sjiitische Hazara's die gedood werden, en ook werd u persoonlijk niet bedreigd omwille van uw geloof of etnische groep (CGVS, p.17). Het CVGS, gevolgd door de RvV, oordeelde hierover bij uw moeder als volgt: "Er moet dan ook besloten worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u en uw kinderen bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk gevisieerd zou worden. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda

hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiïeten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de Taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiïtisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort."

U heeft met andere woorden niet aangetoond dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country Guidance Afghanistan 2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country%20Guidance%20Afghanistan%202019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de

mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u

afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 97-101, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 52-54, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 107-111, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt heeft in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Het beperkte geweld dat in de provincie plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Daykundi ruw geschat 500.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 41 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Daykundi in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Daykundi in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Daykundi een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Daykundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten voorgelegd ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Het familiepaspoot werd reeds voorgelegd in het tweede verzoek van uw moeder en werd toen reeds beoordeeld. Hierbij werd gesteld dat aan dit document sowieso weinig waarde kan worden gehecht. Zoals uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat corruptie en vervalste documenten wijd verspreid zijn in Iran. Uit deze informatie blijkt dat er tijdens het Comprehensive Regularisation Program (CRP) in Iran voor Afgaanse vluchtelingen valse Afgaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop waren, en ook zijn er gevallen bekend van Iraniërs die erin zijn geslaagd om een Afgaans paspoort te kopen en zich voor te doen als Afghanen. Aldus is de authenticiteit van dergelijk document niet gegarandeerd. Bovendien toont dit document sowieso niet aan dat jullie zich bij terugkeer naar Afghanistan niet in Daykundi zouden kunnen vestigen. Dit document werpt aldus geen nieuw licht op de feiten. Het huurcontract toont slechts aan dat u enige tijd in Iran heeft verbleven, ze tonen niet aan dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan. De bevestiging van de verklaringen van uw moeder omtrent het vertrek van uw vader en het verlengen van het paspoort zonder hem, mist eveneens enige bewijswaarde. Deze brief werd opgesteld op jullie verzoek, is handgeschreven en kan door om het even wie en om het even waar opgesteld zijn. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (brieven, certificaten, rijbewijzen, enz.) afkomstig uit Iran onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

“schending art. 3 EVRM en 13 EVRM, artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel I van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’) schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging, schending artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat in dit geval blijkt uit uw administratief dossier en uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die uw moeder S.(...) (O.V. 8.135.540) aanhaalde ter staving van haar verzoek van 1 oktober 2015 en dat van 13 augustus 2019, waarvoor de beslissingen vanaf nu definitief zijn. Het CGVS nam in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming op 14 september 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en omdat het CGVS van oordeel is dat een terugkeer naar de provincie Daikundi in Afghanistan mogelijk is voor haar en haar kinderen. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep bevestigd door de RvV bij arrest van 22 februari 2019. In kader van haar tweede verzoek werd een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen door het CGVS, daar ze geen nieuwe elementen aanhaalde die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV bij arrest van 2 juni 2020. In het kader van uw eigen verzoek om internationale bescherming haalde u geen elementen aan die een nieuw licht werpen op de vaststellingen gedaan in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van uw moeder.

De motieven die aan de grondslag van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van het eerste verzoek van uw moeder zijn de volgende:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u en uw kinderen kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS, d.d. 29/01/2018, p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst is het belangrijk om op te merken dat u uw identiteit en nationaliteit niet middels het voorleggen van enig geloofwaardig identiteitsdocument kunt staven. U heeft geen taskara (Afghaans identiteitsdocument), geen Afghaans paspoort en geen afdoend document dat uw verblijf in Pakistan als uw langdurig verblijf als Afghaans vluchteling in Iran zou kunnen staven. Ook al was u zogezegd steeds illegaal in Pakistan en in Iran (CGVS, p. 5 & 9), toch mag worden verwacht dat u over al die jaren heen tal van documenten zou verzameld hebben die uw verblijf op die verschillende plaatsen als vluchteling zouden kunnen aantonen. Aan het enige door u neergelegde document (de door u verklaarde schooldocumenten van uw kinderen) ter staving van jullie verblijf in Iran, kunnen namelijk heel wat vraagtekens worden geplaatst (zie later). Door het gebrek aan documenten kan de geloofwaardigheid van uw identiteit en de door u ingeroepen feiten die aan de basis van de verzoek zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na het onderhoud op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat uw verklaringen heel wat onwaarschijnlijkheden vertonen waardoor deze niet geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Daardoor kan u ook niet het voordeel van de twijfel worden toegekend.

Er dient vervolgens te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering een alleenstaande vrouw te zijn, waarvan de echtgenoot het van de een op de andere dag op een lopen zette en zijn gsm afzette (CGVS, p. 12). Sinds drie à drieënhal jaar heeft u geen contact meer met hem (CGVS, p. 13). Uw reacties op het moment dat u alleen achterbleef met vier minderjarige kinderen is echter weinig geloofwaardig. U reageerde namelijk amper (CGVS, p. 13-14). Op de vraag wat u heeft gedaan, antwoordt u dat u het enkel aan de burens vroeg, want eigenlijk was u wel gelukkig dat hij vermist geraakte omdat hij niet vriendelijk was tegen u en de kinderen. U voegt toe dat jullie nu eenmaal niet iedere dag naar hem op zoek kunnen gaan. Uw broer ging dan weer enkel naar zijn werkplaats om aan enkele mensen te vragen waar uw echtgenoot zat, maar omdat hij geen nieuws kreeg beslisten jullie verder te gaan met jullie leven. Ook al was u tevreden dat uw echtgenoot de deur achter zich toe had getrokken, uw gelaten reactie is allerm minst geloofwaardig te noemen. U haalt zelf aan dat er geen geld was voor een fiets voor uw zoon (CGVS, p. 12), toen uw echtgenoot nog de kostwinner was. Hoe u het zich dan zag te redden met vier kinderen als alleenstaande illegale vrouw in Iran, mag een raadsel heten waardoor toch mag verwacht worden dat u en uw broer uw echtgenoot iets radelozer zouden gaan zoeken zijn. Frappant is ook dat u zelfs nog steeds niet weet waar uw echtgenoot zijn werkplaats eigenlijk gelegen was, nochtans ging uw broer er uw man zoeken. Zijn werkgever had dan weer tegen uw broer gezegd dat er samen met zijn verdwijning ook zaken gestolen waren bij hen. Vreemd is het dan ook dat u nooit de Iraanse politie bij u thuis over de vloer zou hebben gekregen. Tot slot geeft u te kennen dat uw buurvrouw uw echtgenoot eens gezien heeft in Mowlawi Maidan, met een andere vrouw (CGVS, p. 12 & 14). Gevraagd wat voor plaats dat is, zegt u er niet geweest te zijn en enkel de naam te hebben gezien. Omdat u blij was dat hij weg was, bent u ook niet naar Mowlawi Maidan gegaan,

evenmin uw broer. Uw uiterst passieve houding ten opzichte van het plotse verdwijnen van uw echtgenoot maakt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw profiel van alleenstaande vrouw die geen netwerk heeft waarop ze kan steunen.

Vervolgens kunnen er heel wat vragen worden gesteld bij de landen en plaatsen waar u voor uw komst naar België hebt verbleven en hoe u er hebt verbleven. Van een Afghaanse vrouw die reisde met haar echtgenoot wordt zeker geen gedetailleerde kennis verwacht van de plaatsen waar ze langskwamen en de reisroute die ze nam. Toch mag wel enige kennis worden verwacht.

Zo is uw kennis over uw verblijfplaats in Pakistan en meer bepaald in het dorp Barori in Quetta dermate beperkt dat er vragen rijzen bij uw verklaring effectief daar te hebben gewoond (CGVS, p. 3, 5, 18). Algemeen uitgenodigd zoveel mogelijk informatie te geven over Quetta en haar omgeving, antwoordt u droogweg dat uw echtgenoot buiten werkte en u steeds binnen bleef. U voegt toe dat u niets weet over Quetta. Geconfronteerd met de bedenking dat u dan in die twee jaar nooit bent buiten gekomen, zegt u dat u inderdaad gewoon binnen bleef (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe uw echtgenoot een huis vond voor jullie, eens in Quetta aangekomen, zegt u dat hij een moskee binnenstapte en een man ontmoette. Gevraagd naar de naam van een bazaar, moskee of andere plaats in Quetta, zegt u dat jullie niet naar de bazaar gingen omdat mensen dingen op straat verkochten (CGVS, p. 18). Frappant is dat u zelfs niet weet met welk geld er betaald wordt in Pakistan, en eraan toevoegt dat het dollar is, wat vanzelfsprekend niet zo is. Gevraagd tot slot naar een naam van een plaats of van iets anders in Quetta kunt u niets geven (CGVS, p. 19). Het is niet ernstig dat iemand die twee jaar in Pakistan zou hebben gewoond, gewoonweg niets van informatie kan geven over zijn verblijf aldaar, en dit evenmin kan staven met documentatie.

Vervolgens verklaart u dertien jaar lang illegaal in Iran te hebben verbleven (CGVS, p. 9). Illegaal, omdat uw echtgenoot zichzelf te oud voelde om in de rij te gaan aanschuiven bij de registratie en hij het als een voorwendsel van de Iraanse overheid zag om zo makkelijker de Afghanen te detecteren en nadien te deporteren (CGVS, p. 9). Nochtans vroegen en kregen uw broers wel Iraanse verblijfsdocumenten (CGVS, p. 9). Uw verklaringen steeds illegaal in Iran te hebben verbleven stroken echter niet met tal van andere elementen in uw dossier. Zo heeft u aan dat u Afghanistan verlaten heeft vijftien jaar geleden. U verklaart dat Karzai toen aan de macht was (CGVS, p. 3-4). Gezien Karzai in 2002 aan de macht is gekomen en u nadien nog twee jaar in Pakistan zou hebben doorgebracht, kan aangenomen worden dat u rond 2004 in Iran toekwam. Op dat moment was het echter voor Afghaanse vluchtelingen niet meer mogelijk om een verblijfsstatuut te verkrijgen in Iran. Het amayesh-registratieprogramma voor Afghaanse vluchtelingen werd namelijk ingevoerd in de periode 2001-2003 én dit enkel voor de Afghanen die vóór 2001 in het land waren en zich lieten registreren in 2001 (zie info administratief dossier). Dat uw echtgenoot het uit luiheid niet zou hebben zien zitten om in de rij te gaan aanschuiven, klopt dan ook niet met de info.

Ook legt u foutieve verklaringen af over de enige documenten die u ter staving van jullie verblijf in Iran neerlegt. Zo verklaart u schooldocumenten van uw kinderen neer te leggen (CGVS, p. 6 & 10-11). Uw echtgenoot was naar Teheran gegaan om toestemming te vragen aan de overheid om uw kinderen naar school te laten gaan. De vertaling van deze documenten leert echter dat het helemaal geen schooldocumenten betreffen, maar gewoon toestemmingen zijn van de Iraanse autoriteiten dat uw kinderen mogen reizen tussen Iraanse steden (*laissez passer*, zie info administratief dossier; CGVS, p. 10). Ook staan er familienummers en identiteitsnummers op deze documenten. Deze vaststellingen kunnen er enerzijds op wijzen dat uw kinderen, en dus ook hun ouders, wel over de nodige verblijfsdocumenten beschikten in Iran, of dat deze documenten vals zijn. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt namelijk dat de betrouwbaarheid van documenten uit Iran in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Via deze documenten slaagt u er dan ook niet in om uw jarenlang verblijf als Afghaans vluchteling in Iran te staven. De vaststelling dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van de documenten die u neerlegt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid dan ook ten stelligste.

Gekoppeld aan die reistoestemmingen is het frappant dat u aanhaalt dat uw echtgenoot toestemming had gevraagd én gekregen om te reizen om deze schooldocumenten aan te vragen (CGVS, p. 11). Nochtans kunnen enkel amayesh-kaarthouders zo'n toestemming aanvragen. Ook is het vreemd dat u zomaar kon reizen naar verschillende schrijnen doorheen Iran. Zo trok u tweemaal naar Qom en bezocht u jaarlijks de schrijn van Imam Zada Dawaood. Uw verklaring dat de autoriteiten de vrouwen niet stopten en vrouwen geen problemen kenden is in uw geval weinig geloofwaardig. Uit de

beschikbare informatie blijkt namelijk dat er doorheen Iran veel controles plaatsvinden door de autoritaire Iraanse veiligheidsdiensten teneinde personen die niet over papieren beschikken te detecteren en te deporteren. Gelet op uw verklaringen dat u in de periode van uw reis niet beschikte over enige verblijfsdocumenten is het dan ook niet aannemelijk dat u het risico op deportatie zou nemen voor uzelf maar zeker voor uw kinderen. Uit de foto's blijkt namelijk dat ook zij meereisden. Opnieuw komen deze verklaringen niet overeen met het beeld dat u van uzelf en uw familieleden schetst als illegale vluchtelingen in Iran. Vervolgens toont objectieve informatie aan dat het voor illegale Afghaanse kinderen zeker vanaf 2010 niet meer toegelaten was school te lopen in Iraanse scholen. Dat uw kinderen dit wel zouden kunnen (CGVS, p. 6) én zelfs school zouden hebben gelopen tot jullie vertrek naar België (CGVS, p. 8), strookt dan ook niet met uw verklaringen en ondermijnt nog maar eens de door u geschetste feiten. Vreemd is ook dat u zelfs niet consequent kunt zeggen naar welke school uw kinderen gingen. In eerste instantie zegt u de Shaheed Kazemi school (CGVS, p. 6) om nadien te verklaren dat ze ofwel naar de Shaheed Noori of naar de Imam Hussein school gingen (CGVS, p. 8-9). Uw bewering dat u geheugenproblemen heeft, wordt niet gestaafd in de medische documenten die u neerlegt. Bovendien is het merkwaardig dat u wel deze drie scholen bij naam kunt noemen, maar niet zou weten waar uw kinderen heen gingen.

Tot slot is het gewoon onmogelijk dat u als Afghaans vluchteling geen uitleg kunt geven bij het woord 'amayesh' of over de organisatie genaamd 'BAFIA'. Dat u, gezien uw aankomst in Iran na 2001, niet in aanmerking kwam voor een amayeshkaart kan deze lacune niet vergoelijken. De amayeshkaart is de benaming voor een Iraanse vluchtelingenkaart voor Afghanen. Dat u de benaming van die voor Afghanen in Iran zo belangrijke kaart niet kent, kan op geen enkele wijze worden aanvaard. 'BAFIA' is dan weer de benaming van de organisatie die deze kaarten uitreikte en nadien vernieuwde. Gezien het belang van deze kaarten voor de Afghaanse vluchtelingen in Iran mag ook worden verwacht dat u als ongeschoolde vrouw ervan op de hoogte was. Bovendien haalt u zelf ook aan dat uw beide broers verblijfsdocumenten bezitten (CGVS, p. 9). Verkeerdelijk zegt u hierover wel dat ze deze om de drie maand moesten gaan vernieuwen, terwijl deze kaarten slechts jaarlijks vernieuwd moesten worden. Dat u dan nooit de benaming van hun document zou hebben gehoord is niet aannemelijk.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw profiel als alleenstaande vrouw en aan uw verklaringen over uw verblijfplaatsen en statuten in Pakistan en Iran.

U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw identiteit en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van de kernaspecten van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 29/01/2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p. 3). U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden identiteit (CGVS, p. 16). U verklaart echter steeds als illegaal vluchteling in Iran te hebben gewoond en op het eind als alleenstaande vrouw. Een verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Ten overvloede kan er op gewezen worden dat u uw vrees voor terugkeer naar Afghanistan niet aannemelijk kan voorstellen. U geeft aan dat u en uw kinderen bij terugkeer naar uw dorp in Daykundi er geen plaats zouden hebben, er niemand zouden kennen en als Hazara vervolgd zouden worden door de taliban of Daesh (CGVS p.14,15). In de mate dat u nalaat een duidelijk beeld te scheppen over uw werkelijke familiaal netwerk en uw levensomstandigheden voor uw komst naar België maakt u het evenmin aannemelijk dat u en uw kinderen niet in staat zouden zijn jullie leven in Daykundi te leiden bij gebrek aan een netwerk of financiële middelen (CGVS p.14, 15). Gevraagd uw persoonlijke vrees om als Hazara gevisieerd te worden door de taliban te concretiseren kan u slechts enkel grootsprakerig aanhalen dat ze iedere dag Hazara's doden en stelt u dat het CGVS beter weet dat ze recentelijk Hazara's doodden in Daykundi. Meer concrete aanwijzingen dat u zou worden gevisieerd door de taliban of Daesh heeft u niet om uiteindelijk te besluiten met een vaag voorbeeld van Hazara's van de provincie

Ghazni die onderweg naar Kabul door taliban en door Daesh gedood werden (CGVS p.15). Andere voorbeelden die uw vrees voor de taliban en Daesh staven heeft u niet, u weet het gewoon (CGVS p.15). Vervolgens neemt u evenwel afstand van uw eerdere uitspraken en laat u uw vrees voor de taliban en Daesh achterwege (CGVS p.15). Desalniettemin moet erop gewezen worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u en uw kinderen bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk gevisieerd zou worden door de taliban of Daesh. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. Hoewel Daesh wel een zekere anti-sjiitische agenda heeft zijn zij slechts gevestigd in bepaalde districten van de Oostelijke provincie Nangarhar en hebben ze enkel een zekere aanwezigheid in de steden Kabul en Herat. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban en Daesh ten opzichte van de Hazara's en het aanhalen van een incident met reizende Hazara's slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat er voor u en uw kinderen persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat jullie het sjiitisch geloof aanhangen of tot de groep der Hazara's behoren

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij

de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Daykundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. De Iraanse documenten van uw kinderen werden eerder reeds besproken om uw ongeloofwaardigheid aan te tonen. De getuigenissen over de houding van J.(...) en R.(...) missen eveneens bewijskracht inzake uw identiteit. Over de foto's dient te worden opgemerkt dat deze een momentopname zijn waardoor ze geen bewijs voor uw jarenlang verblijf in Iran kunnen vormen, of het statuut dat u er al dan niet bezat. Over de medische documenten moet worden opgemerkt dat uw medische problemen er niet in gespecificeerd worden. Er wordt enkel melding gemaakt dat u wordt opgevolgd en dat u zich gespannen gedraagt. U vertoont een normale reactie op een abnormale en ondraaglijke toestand, met name een permanente onrust en onzekerheid over uw situatie en die van uw kinderen. Deze documenten kunnen dan ook niet verklaren waarom u ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd betreffende uw netwerk en uw ongeloofwaardige verklaringen over uw verblijfplaatsen. Deze documenten zijn dan ook niet van dien aard dat zij de vaststellingen van de Commissaris-generaal kunnen weerleggen. Medische en/of economische problemen op zich ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980. De briefomslag toont dan weer enkel aan dat er documenten uit Iran werden verstuurd."

Net zoals uw moeder haalt u aan niet terug te kunnen naar Afghanistan omwille van volgende redenen: u heeft er niets of niemand, u kent het systeem daar niet, het is daar moeilijk om naar school te gaan en te werken, en u zou er gedood worden als sjiitische Hazara (CGVS, p.16, 17).

Reeds in de weigeringsbeslissing van uw moeder, die u hierboven kan lezen, kan er geen geloof gehecht worden aan het feit dat uw vader zijn gezin zonder meer in de steek zou hebben gelaten in Iran en dat er niemand meer zou zijn in Afghanistan om voor jullie te zorgen. Eveneens oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw moeders profiel als alleenstaande Afghaanse vrouw. U haalt geen verdere elementen aan die een nieuw licht werpen op deze vaststellingen (CGVS, p.17, 18, 19). U nog eens gevraagd waarom uw vader geen contact zou willen met zijn kinderen, aangenomen dat hij uw moeder in de steek liet, kan u hier verder geen antwoord op geven (CGVS p. 18). Verder beweren jullie in Iran zonder vaderfiguur in jullie levensonderhoud voorzien te hebben en doen jullie dit in Europa ook. Het CGVS ziet dan ook niet in waarom jullie hierin niet zouden slagen in Afghanistan. U voegt hierover enkel toe dat het in Afghanistan onveilig is, een element dat verder wordt beoordeeld in de beslissing.

Voorts valt u, zoals uw moeder, enkel terug in algemeenheden inzake uw vrees voor terugkeer naar Afghanistan omtrent het niet naar school kunnen gaan van uw broers en het uitvoeren van een job met betrekking tot uzelf. Zo stelt u dat u niet wil dat uw broers op jonge leeftijd beginnen met werken of dat ze in een sector zouden terecht komen waar ze jonge kinderen tewerkstellen (CGVS, p.17). Dit zijn opnieuw blote beweringen die op geen enkele wijze in concreto worden uitgewerkt of gestaafd. Verder haalt u aan dat jullie in Iran opgroeiden, dat jullie dit systeem kenden en die mensen (CGVS, p.17). Hierbij werd er geconfronteerd met het feit dat jullie ouders van Afghaanse origine zijn, u nog steeds uw moeder ziet hier in België, en dat u in Iran tussen andere Afghanen leefde en andere Afghanen kende (CGVS, p.17). U stelt vervolgens dat wanneer Afghanistan veilig zou zijn, u het leven van uzelf en uw familie niet geriskeerd zou hebben, wat geenszins een reactie is op voorgaande vaststellingen. Het CGVS is dan ook van oordeel dat uw familie desgewenst in staat moet zijn u de nodige kennis over Afghanistan en de plaatselijke cultuur en gewoonten bij te brengen. Hoewel het CGVS begrip opbrengt voor het feit dat een terugkeer naar uw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat het feit dat geen van deze elementen een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in uw hoofd geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De RvV stelde reeds in het kader van het eerste verzoek van uw moeder dat zij niet aantoonde dat haar kinderen zich omwille van een langdurig verblijf in Iran niet zouden kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. U toont dit evenmin aan.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden, waar u aangeeft als Hazara en sjiit in Afghanistan gedood te zullen worden (CGVS, p.16), dat deze vrees reeds door uw moeder opgeworpen werd tijdens haar verzoeken. U brengt geen andere elementen dan uw moeder ter zake aan. U verklaart enkel nog dat u deze informatie van uw moeder heeft gehoord en dat u video's heeft gezien op YouTube (CGVS, p.16). U kent echter persoonlijk geen sjiitische Hazara's die gedood werden, en ook werd u persoonlijk niet bedreigd omwille van uw geloof of etnische groep (CGVS, p.17). Het CVGS, gevolgd door de RvV, oordeelde hierover bij uw moeder als volgt: "Er moet dan ook besloten worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u en uw kinderen bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk gevisieerd zou worden. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort."

U heeft met andere woorden niet aangetoond dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

(...)De documenten voorgelegd ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Het familiepaspoot werd reeds voorgelegd in het tweede verzoek van uw moeder en werd toen reeds beoordeeld. Hierbij werd gesteld dat aan dit document sowieso weinig waarde kan worden gehecht. Zoals uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat corruptie en vervalste documenten wijd verspreid zijn in Iran. Uit deze informatie blijkt dat er tijdens het Comprehensive Regularisation Program (CRP) in Iran voor Afghaanse vluchtelingen valse Afghaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop waren, en ook zijn er gevallen bekend van Iraniërs die erin zijn geslaagd om een Afghaans paspoort te kopen en zich voor te doen als Afghanen. Aldus is de authenticiteit van dergelijk document niet gegarandeerd. Bovendien toont dit document sowieso niet aan dat jullie zich bij terugkeer naar Afghanistan niet in Daykundi zouden kunnen vestigen. Dit document werpt aldus geen nieuw licht op de feiten. Het huurcontract toont slechts aan dat u enige tijd in Iran heeft verbleven, ze tonen niet aan dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan. De bevestiging van de verklaringen van uw moeder omtrent het vertrek van uw vader en het verlengen van het paspoort zonder hem, mist eveneens enige bewijswaarde. Deze brief werd opgesteld op jullie verzoek, is handgeschreven en kan door om het even wie en om het even waar opgesteld zijn. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (brieven, certificaten, rijbewijzen, enz.) afkomstig uit Iran onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier)."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij zich niet louter gesteund heeft op de verklaringen van verzoekers moeder, in weerwil tot wat verzoeker beweert, maar eveneens op wat verzoeker zelf verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op 13 juli 2020 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers bewering dat er geen geloofwaardigheidsonderzoek werd gevoerd naar zijn eigen motieven vindt aldus geen grondslag in de motivering van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij uit het oog verliest dat hij is opgegroeid in Iran, dat ze niet betwist dat hij Afghanistan verliet toen hij zeer jong was en dat hij nooit is teruggekeerd naar Afghanistan, toont hij niet concreet aan op welke wijze deze aspecten afbreuk zouden kunnen doen aan de voorgaande vaststellingen en een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde zouden kunnen aantonen.

Verzoeker geeft tevens te kennen dat hij zich niet kan verzoenen met de motieven zoals opgenomen in het arrest nr. 236 286 van de Raad van 2 juni 2020 en meent dat dit arrest niet op hem van toepassing is. Dit arrest heeft betrekking op het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder, en dit nadat verzoeker zelf een eerste verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In het arrest werd geoordeeld dat geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekers moeder werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staat de ongeloofwaardigheid van het profiel van alleenstaande vrouw en een vermeend langdurig verblijf in Iran als illegale Afghaanse vluchtelingen van verzoeksters moeder en haar gezin vast. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen bijkomende verklaringen aflegt of bewijsstukken voorlegt die de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, die grotendeels overeenstemmen met deze van zijn moeder, in een nieuw daglicht kunnen plaatsen.

Het is aan verzoeker om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zijn eigen hoofde aan te tonen. Op basis van de gedane vaststellingen kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordelen dat verzoeker geen elementen aanbracht die een nieuw licht werpen op de vaststellingen gedaan in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van zijn moeder.

Waar verzoeker aangeeft dat hij is opgegroeid in Iran, dat de verwerende partij hier geen onderzoek naar heeft gevoerd en stelt niet te begrijpen waarom het neergelegde familiepaspoort zonder meer opzij geschoven wordt, wordt erop gewezen dat de Raad reeds oordeelde op 2 juni 2020 dat zelfs indien kan worden aangenomen dat uit het neergelegde paspoort en de Iraanse documenten kan blijken dat verzoekers moeder en haar gezin over een legaal verblijf beschikten in Iran, dit gegeven geen afbreuk doet aan de motivering van de Raad in het kader van het eerste verzoek om bescherming van verzoekers moeder waarbij geoordeeld werd dat verzoekers moeder niet aannemelijk maakt dat zich niet in de provincie Daykundi in Afghanistan zou kunnen vestigen. Deze motivering werd eveneens in de bestreden beslissing van verzoeker opgenomen. De verwijzing naar het arrest *Singh et autres c. Belgique* van 2 oktober 2012 van het EHRM, is derhalve niet dienstig.

In weerwil tot wat verzoeker tracht te laten uitschijnen werd hij wel degelijk gehoord tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij hij de kans kreeg om zijn eigen motieven toe te lichten. Hieruit bleek dat verzoekers eigen motieven grotendeels in overeenstemming waren met de motieven die zijn moeder bij haar eerdere verzoeken om internationale bescherming had uiteengezet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunde dan ook terecht op de beslissing die in hoofde van verzoekers moeder werd genomen. Daarnaast werden verzoekers eigen verklaringen eveneens beoordeeld in het licht van de voorgehouden vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade.

De argumentatie dat verzoeker wordt beroofd van zijn recht op verdediging of minstens van het recht te worden gehoord zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU, door geen geloofwaardigheidsonderzoek te voeren en te weigeren om rekening te houden met het familiepaspoort en zijn verblijf in Iran, is gelet op wat voorafgaat niet ernstig.

Waar verzoeker aangeeft dat hij tot een bepaalde sociale groep behoort, met name de verwesterde Afghaanse jongeman die een lang verblijf kent in Iran en die de normen en regels in zijn land van herkomst bij terugkeer zal schenden, stelt de Raad vast dat zowel in de bestreden beslissing als in het arrest nr. 217 578 van 27 februari 2019 dat genomen werd in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van zijn moeder werd geoordeeld dat niet werd aangetoond dat verzoeker zich omwille van een langdurig verblijf in Iran zich niet zou kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die hier een ander licht op werpen.

De Raad benadrukt dat het voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet volstaat dat men beantwoordt aan één van de vervolgingscriteria waaraan wordt gerefereerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève, *in casu* het behoren tot een bepaalde sociale groep, doch dat tevens aannemelijk moet worden gemaakt dat men omwille van dergelijk criterium het risico loopt om daadwerkelijk te worden vervolgd in de zin van deze bepaling.

Op basis van de elementen aanwezig in het dossier van verzoeker, zoals omstandig uiteengezet in de bestreden beslissing kan evenwel niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde. Evenmin zijn de door verzoeker aangevoerde motieven van die aard dat hieruit het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid.

In zoverre verzoeker verwijst naar algemene informatie teneinde zijn vrees voor vervolging en een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde aan te tonen, wordt benadrukt dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning

van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op [https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country Guidance Afghanistan 2019.pdf](https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country%20Guidance%20Afghanistan%202019.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele

nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 97-101, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 52-

54, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 107-111, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan security situation 2019.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan%20security%20situation%202019.pdf)), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt heeft in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Het beperkte geweld dat in de provincie plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Daykundi ruw geschat 500.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 41 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Daykundi in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Daykundi in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Daykundi een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Daykundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De in onderhavig verzoekschrift aangehaalde informatie is deels dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de provincie Daykundi is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie.

De Raad stelt vast dat verzoekers moeder in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming nog steeds niet aannemelijk maakte dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan als alleenstaande vrouw met vier minderjarige kinderen dient te worden beschouwd, gezien hierboven reeds werd geoordeeld dat haar verklaringen met betrekking tot haar echtgenoot niet aannemelijk zijn en zij aldus nog steeds geen zicht biedt op haar werkelijke familiale situatie en financiële middelen bij terugkeer naar Afghanistan. De Raad was zelfs van oordeel dat het uit de vaststelling dat verzoekers moeder haar legaal verblijf in Iran bewust heeft achtergehouden in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming blijkt dat zij geen zicht wenst te bieden op haar werkelijke levensomstandigheden en financiële mogelijkheden om zich in Afghanistan te vestigen. Verzoeker bracht geen concrete elementen bij die hier een ander licht op zouden kunnen werpen.

De verwijzing naar algemene informatie in het verzoekschrift over de moeilijkheden voor terugkerende Afghanen die lang in het buitenland hebben verbleven heeft geen betrekking op verzoekers persoon.

Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken doch slaagt er, gelet op de vaststelling dat er geen zicht wordt geboden op de levensomstandigheden, familiaal netwerk en financiële middelen, niet in om *in concreto* aan te tonen dat hij zich bij een terugkeer naar Afghanistan niet redelijkerwijze zou kunnen vestigen in de provincie Daykundi.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in Iran een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in de provincie Daykundi plaatsvindt, hij door zijn gedragingen zal opvallen, en in een precare socio-economische situatie zal terechtkomen, merkt de Raad op dat, gezien uit het bovenstaande reeds is gebleken dat verzoeker geen zicht biedt op zijn

werkelijke situatie bij een terugkeer naar Afghanistan en dat niet werd aangetoond dat verzoeker zich omwille van zijn langdurig verblijf in Iran niet zouden kunnen of willen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, zodat hij niet *in concreto* aantoonde dat hij een verhoogde kwetsbaarheid of een precaire socio-economische situatie heeft die tot gevolg heeft dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Waar verzoeker aangeeft dat hij onderwijs heeft gevolgd in Iran en hoofdzakelijk Farsi spreekt onder verwijzing naar algemene informatie over het onderwijs in Afghanistan, wordt opgemerkt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangegeven dat zijn moedertaal Dari is en hij daarnaast ook Farsi en Frans spreekt (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker legt dan ook niet uit op welke wijze het gegeven dat hij hoofdzakelijk Farsi spreekt in zijn hoofde een verhoogde kwetsbaarheid uitmaakt in de mate dat hij daardoor een groter risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Waar verzoeker verwijst naar algemene informatie omtrent de “mentale gezondheid” in Afghanistan en stelt dat zijn zus met psychologische problemen kampt en ook algemene informatie bijbrengt omtrent de veiligheid van kinderen bij een terugkeer en “socio-economische omstandigheden”, toont hij niet aan in welke mate verzoeker zelf een verhoogde kwetsbaarheid heeft die tot gevolg heeft dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig wegens gebrek aan precedentenwerking.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Daykundi een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF